

Petr Čech

křimičáci

Michal za sebou zavřel dveře od svého pokoje a z kapsy vytáhl tubu Indulony. „Na co to máš?“ Laškovně a trochu zamilovaně se usmála lvča. „No to mám, na, ptá...“ Poslední slovo poněkud polkl. „No ne na ruce... Vždyť víš, kdo maže, ten jede...“ Nepřestával se usmívat a rozepínal si poklopec.

„Kde je Indulona!“ Ozval se rozzuřený výkřik z koupelny. O chvíli později se na dveřích Michalova pokoje prudce otřásla klika a následovalo zuřivé bušení na dveře. „Jestli si ho tam honíš s mojí Indulonou, jako když zmizela minule!“ Michalově otci začal přeskakovat hlas. „On o mě neví?“ Vystrašeně špitla lvča a do Michalova rozkroku vymáčkla polovinu tuby Indulony. „Aaaach...“ Odpověděl Michal slastným zavzdycháním.

Sobotní, letní večer. Slunce líně zacházelo za obzor, blížila se překrásná noc. Obloha se pozvolna plnila drobnými světýlky hvězdiček, měsíc v úplňku přebíral vládu světla.

Jirka ležel ve vaně a úžasně se bahnil. Sice si nenapustil ani třetinu vany, jeho štíhlé tělo se i tak málem utopilo. Ušetřil i za šampón, jo, mají to ale výhody ti lidé, co nemají téměř žádné vlasy. Nadechl se a ponořil do tajemných hlubin pod zpěňenou hladinou. Byla to taková slast, že nevnímal svět kolem sebe. Neviděl sestřičku, která si přišla pro čerstvě vyprané kalhotky...a při pohledu na něj se trochu víc začervenala... Nevšímal si otce, který za dveřmi nadával na cenu benzínu v televizním zpravodajství, nevnímal ani vosu, která otevřeným oknem pronikla do vlhkého prostředí koupelny. Která probzučela nad jeho tělem a dosedla na čouhající pahýl, který se jako mohutný korálový ostrov tyčil nad hladinu.

Sakra, co to je? Začala hlodat myšlenka hluboko pod hladinou, v Jirkově hlavě. Co mě to tam tak pěkně šimrá? Že by ségra? Vysunul ruku z pod hladiny a poškrábal se.

„Áaaaaaaaaaaaaau!“ Rozlehl se stmívající se ulicí bolestivý výkřik...

Autobus městské hromadné dopravy náhodou přijel a zastavil předním kolem na obrubníku. Dveře se s obvyklým zasyčením otevřely a jediný cestující nastoupil. Petr nastupoval pomalinku a neustále se rozhlížel. Katka nedorazila na místo srazu. Nevěděl, jestli dneska nemůže ven, nebo zda jí jen ujel autobus. Přemýšlel, že by zůstal a neodjel...rozhodl se zůstat a vycouval zpět do zavírajících se dveří, takže mu skříply hlavu. Dneska neměl dobrý den. Peněz měl málo, vyspalý nebyl, učit se musel, Katku neviděl...a dneska už možná ani neuvidí a hlavu měl skřípnutou ve dveřích autobusu. Začínal se dusit. Snad je to tady, poslední okamžik jeho života... „Ale já jsem si ještě nic neužil!“ Vykřikl a tím se začal dusit mnohem víc, protože potřeboval vzduch. Vlastně z jeho úst vyšlo jen podivné zachrčení.

Před očima jako zrychlený film probíhal celý jeho život. Viděl první pohled na svět...rozzuřeného gynekologa, který ho vytáhl z matčina lůna. Viděl rozzuřeného otce, který jej musel přebalovat, protože to nestihl na nočník. Viděl slavnostní okamžik, kdy si uvědomil, že lidé chodí jen po dvou. Znovu prožil vítězství nad spolužákem, který jej šikanoval ve školce a zopakoval si šikanu na

základní škole. Obrázky před jeho očima se zrychlovaly...první polibek, a ne ten mamčin...první doteky a slastné pocity...dlouhá samota...první kopačky, druhé kopačky, třetí kopačky...další dlouhá samota...obrovské vítězství, když přišel o panictví... Pak vzpomínky nahradil dlouhý tunel s bílým světlem na konci...a nadávání řidiče, který jej vykopl ze dveří. „Je sobota ty hajzle, chci domů!“ Nadával řidič otevřeným okýnkem v pilotní kabině autobusu.

„Ahoj miláčku.“ Ucítil soucitný pohled jeho lásky a o chvíli později i něžné pohlazení po vlasech...

Michal zasunul... Zasunul a lvča slastně zavzdychala. Zasunul znova a lvča zavřela oči. Zasunul potřetí...podivný zvuk. Zasunul po čtvrté, zvuk se zesílil. „Dáte si u nás něco?“ Michalova matka stála uprostřed pokoje se štrúdlm v ruce. „Udělala jsem výborný jablkový záv...“ Ztuhla a ještě ztuhleji zírala na dvě nahé postavy v posteli. Cítila se trapně. Michal se cítil taky trapně... a lvča se ukryla za malý polštářek, podle zákonů optiky – koho nevidím já, ten nevidí mě...takže měla ukrytou jen hlavu. „No tak teď se mi už nepostaví.“ Prolomil dlouhé, trapné ticho Michalův hlas.

„Hele, Jirka jde.“ Petrův krk už skoro nebolel. Byl sice o trochu slabší a delší, ale nebolel. „A jde nějak divně...“ Katky pohled utkvěl na vysoké, hubené postavě, jejíž hlava odrážela světlo pouliční lampy. „Co to tam má?“ Její oči utkvěly na Jirkově kalhotách. „Teda Jirko...“ Usmála se na něho, když přišel blíž. „To jsem netušila, že jsi takový chlapák...“ Hlasitě se mu smála. „To, měl jsem malou nehodu. Nechci o tom mluvit.“ Jirka se pokusil o úsměv, ale moc se mu to nepovedlo. „Časem to opadne. Kdy nám to jede?“ „Asi za pět minut.“ Řekl Petr a zapálil si cigaretu.

Autobus přijel rychle. Byl skoro prázdný, jen úplně vzadu seděli lvča s Michalem. Nemluvíli a vypadali trochu přepadeně. Další volná místa kolem nich zabrali ostatní, jen Jirka se už se svou boulí nevešel mezi natěsnané sedačky. Zkoušel se vtěsnat do stísněného prostoru, ale s tak velkým nádobíčkem to není jednoduché. Jak se tak zkoušel urovnat do stísněného prostoru, jeho pozornosti upoutala hezká štíhlá slečna s poměrně vyvinutým poprsím. Její obličej se rozjasňoval stále víc, až propukla v hlasitý smích, ve kterém bylo i trochu překvapení.

„A co vy? Neříkali jste náhodou, že dneska máte šukací den?“ Poslal Petr po Michalovi pár slov na úvod. „Máma nám donesla štrúdl.“ Odpověděl krátce Michal a Petr se zatvářil chápavě. „Rozumím.“ Pohlédl na Katku a oba se usmáli. Oběma jim bylo jasné, co se stalo. „Ale večer, večer na to vlítneme znova!“ Šeptala Michalovi lvča, která už zase měla chuť.

Autobus uháněl potemněnými městskými uličkami. Vykličkoval kolem autobusového nádraží a přes Americkou třídu zamířil na náměstí. Hezká, štíhlá slečna s poměrně vyvinutým poprsím vystoupila s nimi a následovala je do zakouřeného prostředí jejich oblíbeného hudebního klubu. Petr rychle políbil Katku a spolu šli rovnou k baru pro pivo. Jirka měl v té tlačnici trochu problém, ale pro krásu spoře odděných dívek všude kolem sebe necítil ani bolest pod napnutým poklopem. „Ty hele, co se ti vlastně s ním...ehm...stalo...“ Trochu

provokativně se jej zeptal Michal. „No...“ „Jirko, měl by jsi se přece umět trochu ovládat.“ Dráždila jej Ivča. „Půjdeš mi pro džusík?“ Dělal o minutu později smutná očka na Michala. „A, nebo já bych raději chtěla jablíčko. Ale to zase nebudu mít nic na pak. Tak obojí.“ Michal v kapse potěžkal nadutou peněženku. „A koupíš mi ještě brambůrky?“ Žadonila Ivča. „Ne, brambůrky ne!“ Bránil se Michal a Ivča po něm vrhala smutná ale už trochu našťvaná očka. „Ale když já mám hladíka...“ Stále to nevzdávala. Jirka to už nemohl poslouchat. Popíjel minerálku a rozhlížel se kolem sebe po lokále. Na pravo od něj seděla zrzka s úžasným poprsím. Měla růžové, trochu průhledné tričko a pod ním zřejmě již nic. Jirka tak měl úžasnou příležitost sledovat, jak se její baculatá prsa lehce zavlní při každém pohybu. Viděl její bradavky, byly trochu naběhlé, jak se třely o hebké tričko. Jirka zakoulel očima a v kalhotách, ve kterých už tak nebylo skoro žádné místo, ucítil lehké šmrání, kupodivu, ani tak moc nebolelo, když jeho penis získával na objemu a pomalu se zapíral o stůl. Jirka zrzku doslova vysvlékal pohledem. Zvlášť když zjistil, že její tričko zdaleka nesahá až dolů a decentně odhaluje malé sexy bříško. To nádherné bříško s malou, stříbrnou kuličkou v pupíku. „Jirko, co to děláš?“ Všichni u stolu šokováni sledovali nakloněnou rovinu, po které pozvolna, přesně podle fyzikálních zákonů, sjížděly sklenice s pitím.

Michal se zvedl a šel k baru udělat nákup. Petr pokuřoval a pod stolem, který se k němu stále víc a víc nakláněl, hladil Katku na stehně, a co chvíli zajížděl do rozkroku. Katka vždy dlaní zachytila jeho ruku, ale on to nevzdával a hned to zkusil znovu. Na dívčím těle je mnoho míst, kterých se jeho ruka intuitivně toužila dotýkat, aniž by to svoji vůlí mohl jakkoliv ovlivnit.

Zrzka ucítila Jirkův nadržovaný pohled a otočila ten svůj. Jejich pohledy se na krátký okamžik setkaly, pak ten její sklouzl dolů. Trochu se červenala, když nenápadně sledovala Jirkův nadouvající se poklopec. Byl stále větší a větší a ona pozvolna přestávala odolávat silnému sexuálnímu vzrušení, které zachvacovalo celé její tělo a hlavně kalhotky, kde začínalo být příjemné, chladivé vlhko. Měla krátkou, upnutou sukýnku, která zvýrazňovala tvary jejího zadečku. Ty ale Jirka spatřil až v okamžiku, kdy se zvedla. Měla nádherný, tak akorát zadeček. Jirka jej ve svých představách hladil a líbal, pusinkoval ji na bříško a na krk a na pusinku, jejich pohledy se opět setkaly a ona na něho trochu zamrkala. Nebo se mu to jen zdálo? Ne. Teď mrkla znova. Jirka se prudce zvedl a převrátil stůl, pod který se dávno nevešel. Sklenice s pivem předvedly několik Newtonových pohybových zákonů a vylily se. Pivo teklo proudem. Cigarety se koupaly. Peněženka se koupala. Mobilní telefony se topily. Nedopitá kola stříkala. A všechno se to vylilo na Katku a Petra, který začal nadávat, že bude smrdět. Zrzka se začala hlasitě smát a sexuální napětí zmizelo stejně náhle, jako se objevilo. Jirka se styděl a nic neříkal. Lidé kolem se hlasitě smáli a ukazovali na jeho poklopec. Trvalo to jen chvíli, ale Jirkovi se zdálo, že to je celá věčnost. A začínal tušit, že má jeden ze svých dnů.

Ano, i muži mají své dny. Jen při tom nekrvácí fyzicky, ale duševně. Jsou to takové ty dny, kdy se jim smůla lepí na paty. Kdy se na nic pořádně nesoustředí, kdy se svět kolem nich mění v ubíjející lázeň nezdarů a selhání.

Katce se podařilo uskočit, i Ivča to zvládla, ale Petr schytl plnou pivní lázeň. Když Katka viděla, jak je Petr promáčený pivem, vybalila dobře zabalený barevný balíček voňavých papírových kapesníčků a s lehce erotickým nádechem utírala Petrovi vlhké nohy. Měl to na kolenou, na stehnech, na jejich vnější i vnitřní straně, i jeho břicho bylo celý zlitý, takže trochu připomínal miss mokré trenky. A tam všude to Katka utírala a čistila. I na místech, která necháme na čtenářově pestré fantazii.

Jirka nevydržel posměch a vyběhl po schodech na toaletu, kde byl rozhodnut něco udělat s OBŘÍ katastrofou v jeho kalhotách. A zrzka mu byla v patách. „Ty jsi tak velký muž.“ Prohlásila, a když se k ní otočil, dala mu pusinku na jeho vysoké čelo. Sexuální napětí mezi nimi se znovu objevilo a Jirka ani nevěděl jak, ji vášnivě políbil. Chtěla jej pohladit po vlasech, ale zjistila, že skoro žádné nemá. „Jé, ty máš tak nádherně kluzkou hlavu...“ Špitla eroticky naladěným hlasem. „Půjdeme na holčičky.“ Pošeptal Jirka a nechal se zrzkou zatáhnout do kabinky na dámské toaletě. Točila se mu hlava, rozepnula mu kalhoty a on zavzdychal úlevou. Zasmála se tomu, jak mu ten čertík vyskočil, když mu stáhla slipy a zavzdychala, když jí políbil na krk. Vyhrnul jí sukýnku a masíroval její baculatý zadeček. Postupovali pomalu, v kabině nebylo mnoho místa.

Michal se cestou po schodech utápěl ve svých myšlenkách. Ivča jej trochu štvála. Občas byla neskutečně ufnukaná. A když byla ufnukaná, bylo to pro něho finančně náročnější, protože jejím smutným očím nedokázal odolat. A on moc dobře věděl, že i ona to moc dobře ví a tak, že vždy dostane to, co chce, pokud ovšem již má představu, co vlastně chce, ale téměř vždy toho chce moc.

Při vstupu na toaletu jej zarazili kalhotky, co přistály na jeho hlavě. Upoutaly jej i hlasité vzdechy, „Ano, jsi tak velký muž, chci ho tam!“ A stejně hlasitější funění. „Nejde to, nevejde se ti tam!“ Michal si sundal kalhotky z hlavy a pečlivě je prozkoumal. „Jirko, to jsi ty?“ Vykřikl, ale to se již za ním tvořila fronta žen a dívek s plným močovým měchýřem. Vzdechání ustalo.

Jirka a zrzka, v polosedu na záchodovém prkýnku, polonazí, na sebe zírali a ani nedutali. „Michale? Mohl bys mi vrátit ty kalhotky?“ Vykřikl po chvílce Jirka a čekal. Najednou přilétly a na jeho plešku pleskly kalhotky. „Jirko, já nemám náušnici.“ Pošeptala mu zrzka do ucha. Jirka se zamyslel. Zrzka měla náušnici. Pak jí líbal na krk, na ouška, ouška i sál, cucal a něco tvrdého kousal a polykal. Polykal stále znovu a znovu, ale moc mu to nešlo. Po chvílce si uvědomil, že má málo kyslíku. Začal sípat. Začal kašlat. Zrzka na něho překvapeně zírala, sebrala všechny své síly a udeřila jej do zad. Dveře toalety se otevřely a polonahý Jirka vpadl do davu čekajících dívek s plnými močovými měchýři. Dívky začaly překvapeně ječet, pak se ječení změnilo ve smích, který přešel v nadšené špitání a vyvrcholil debatováním, jehož zvuky a ruchy nápadně připomínaly kdákání slepic. Zrzka se mezi tím zase zamkla na toaletě a bála se vyjít ven. Michal se snažil pomoci Jirkovi, který se mu sípáním a chrochtáním snažil sdělit, že slipy má uvnitř. „Mohla bys nám prosím vrátit slipy?“ Vykřikl Michal a zabouchal na dveře. Nic se nestalo. Jirka začínal valit oči a sípal trochu víc. Přes kabinku toalety tentokrát přelétly slipy. Dívky kolem se ještě víc rozhyhňaly a Jirka se cítil ještě víc trapně. A navíc se stále dusil. „Já mám lékařský kurz, něco má asi v

krku.“ Špitla neznámá dívka v davu kdákajících. Michal k ní zvedl hlavu a všiml si, že slečna nemá téměř žádné vlasy. Vlastně se Jirkovi docela podobala. Podobala a až neuvěřitelně hodila. „Jo, taky si myslím. A to ani nemám žádný zdravotní kurz. Jen nevím, jak s tím ven, napadá tě něco?“ Michal s napětím sledoval její zakulacenou tvář a vysoké, vysokou inteligenci značící čelo. „No asi jedině úderem do zad. Ale to musí být pořádně!“ Michal se krátce zamyslel. Pak pomohl Jirkovi posadit se, mohutně se rozmáchl a udeřil. Jirka vydal podivné zachrčení a ještě podivnější zkřek. Náušnice z něho vylétla a s krátkým obloukem skončila v pánské mušli. „Jirko, ty vole, ty už nepíchej.“ Byla první věta, kterou Michal řekl, když bylo jasné, že je Jirka v pořádku. Vzal jej kolem ramen a pomohl mu rozrazit dav kdákajících dívek.

„...no a tak si Jirka poprvé skoro zapíchal. A dneska ho štípla vosa.“ Zakončil Petr své vyprávění o nedávných událostech. Právě včas. Jirka unaveně dosedl do křesílka hned vedle. „Kde jste tak dlouho? Já vás tady zrovna tak chválím...“ Zamlouval rychle Petr citlivé téma a hladil Katku po zadečku. „Nechci o tom mluvit.“ Ukončil Jirka raději debatu dřív, než začala. Trochu se napil neperlivé minerálky, co někdo zapomněl na stole. „Jirko, zvu tě na panáka.“ Prohlásil Michal a začal se zvedat. „Ale já jsem sportovec. Já nechlastám.“ Bránil se Jirka. „Ty jsi mně asi špatně rozuměl, říkal jsem, že tě zvu!“ Opakoval Michal výzvu. „Jo tak to já jdu.“ Jirka se zvedl a s Michalem vyrazili k baru. Petr, Katka a Ivča se naklonili nad stůl. První promluvila Katka. „Jirka je nákej divnej. Nákej jinej.“ „Hmmm, a co je ještě nového?“ Reagoval Petr. „Myslíte, že už něco bylo?“ Katka kolem sebe vrhala vážné pohledy. „Ne, to bude tou vosou.“ Bez dlouhého přemýšlení odpověděla Ivča.

Jirka do sebe hodil štamprdlí zelený. „Jo, kabinkovej sex. To je celkem fajn.“ Začal Michal poučnou přednášku. „Ale to víš, pro začátečníky to není. Je tam málo místa, a navíc to musí jít rychle, páč venku čekají lidi. Věř mi ale, s tou rychlostí to nebude problém. Nedáme ještě jednu?“ Jirka nebyl schopen odporu. „Hej, řízek, dej sem ještě jednu zelenou. A hlavně, nesmíš zapomenout zvednout prkýnko. Mě tam jednou spadla bota.“ Jirka slabě přikyvoval a objednal dalšího panáka. Michal pokračoval ve výkladu. „Hele, je mi naprosto jasný, že jsi pořádně nadrženej. Ale zcela jistě nevíš, jak na to. Jestli chceš, s Petrem ti poradíme.“ Ponechal malou pomlku, aby zdůraznil vážnost situace. „Diskrétně, samozřejmě. Dáme ještě jednu?“ Jirka se začínal potácet. Jako sportovec nesnášel alkohol. „A Jirko, já ti ručím za to, že ráno, až otevřeš oči, už nebudeš panic. A na to se napijeme.“ Michal do sebe hodil dalšího zeleného panáka a začal mít mžitky před očima.

„Tak co, co jste si dali? Byli jste tam nák dlouho.“ Ivča byla dost nevrlá a dívala se na Michala nevraživým pohledem. Nesnášela, když se Michal někam vypařil a nechal jí tak dlouho o samotě. A Michal se občas rád na chvílku někam vypařil. Navíc mu to čas od času Ivča dělala taky a on věděl, že říkat holce pravdu do očí, se nevyplácí. Na rozdíl od Petra, který po nějaké době osamění explodoval vzteky a už pár minut později litoval všeho, co řekl, Michal si to raději nechával pro sebe. Ivča sice taky nic neříkala, ale tvářila se hodně divně.

„Ale tady s Jirkou jsme udělali takovou dohodu, že až se zítra ráno probudí, už nebude panic.“ Petr koukal na Jirkův oválný obličej a pozoroval, jak

se začíná červenat. Katka se začala šíleně smát. „Jo, a já mu vyberu holku.“ Chopila se iniciativy Ivča. Začala se kolem sebe rozhlížet a hodnotit. *Blondýna u vedlejšího stolu, hnědé oči, minisukně, krásné, dlouhé nohy. Ta by se Jirkovi určitě líbila. Ale ten šílenej smích. To teda ne. Určitě by jí pak tahal všude sebou a tohle poslouchat každé den, to se fakt nedá. A co ta brunetka tam vzadu? Docela hezká, až moc, ta bude blbá, tu raději taky nebrat. Tamta, ve dveřích pro změnu vlasy skoro nemá. A ta by se k němu hodila. A kouká na něj. Pohoda, už si ho všimla a asi se jí líbí. Půlka práce hotová, teď aby si jí všiml i on, dal se s ní do řeči, vzal jí na panáka a je ruka v rukávě.*

Katka s Petrem se vášnivě líbaly a svět kolem sebe takřka nevnímali. Michal sledoval Ivču, jak pohledem svléká všechny holky v místnosti a přemýšlel, jestli hodnotí současnou módu, nebo mění svoji sexuální orientaci.

„Hele, co tamhle v těch dveřích?“ Kývla Ivča směrem k téměř plešaté dívce. Jirka se nenápadně otočil tím směrem. „No to přece nemůžeš myslet vážně, vždyť ta se ke mě vůbec nehodí, nemá skoro žádný vlasy a vypadá skoro jako kluk.“ „Kecáš, kozy má dobrý.“ Ohodnotil jí Petr, když se s Katkou na chvíli přestali líbat. Jirka se rozhlížel kolem sebe a všiml si blondýny u vedlejšího stolu. „Ale třeba ta blondýna, tady vedle.“ Házela hlavou tak nenápadně, že se srazil s Petrovou, velkou jak fotbalovej míč. „Tak co mám dělat? Jak mám začít?“ Vážně koukal na Michala. „No, štípanec od vosy už ti opadl, jak koukám.“ Michal pohlédl pod stůl, „tak jí třeba zkus na něco pozvat.“ Jirka se zatvářil trochu víc vyděšeně. „A nešla by si raději zahrát šachy?“ Plný naděje se Jirka rozhlížel kolem sebe. „No dobrá.“ Řekl po chvíli a zvedl se od stolu. Okamžik přemýšlel, pak nenápadně přistoupil k dlouhonohé blondýně a opatrně ji oslovil. „Nedáš si se mnou něco dobrého?“ Překvapeně se otočila a ještě překvapeněji na něho zírala. „Ahoj brouku.“ Vstala a teprve teď si Jirka uvědomil, že je o hlavu větší, než on. „Ty jo, má tu správnou velikost na ploužáky, já mu tak závidím.“ Komentoval situaci Petr a Katka ho za to začala lochtat, až mu z toho byly malý kalhoty.

Jirka opatrně přistoupil k baru. „Tak na co mě pozveš?“ Zakvokala blondýna a nádherně se na něj usmála. Barman už stál před nimi a netrpělivě čekal na jejich objednávku. Jirka urputně přemýšlel, čím by slečnu potěšil. „Dáme si jednu neperlivou minerálku a dvě skleničky prosím.“ Úsměv ze rtů malinko náročnější blondýnky vyprchal stejně rychle, jako se objevil. „Cha!“ Vydala zachrčení a uraženě odkráčela zpět ke svému stolu. „Možná by si dala něco jiného. Takhle jen tak někoho nesbalíš.“ Z čista jasna se vedle Jirky objevil Petr. „Dáme šipky?“ Nechal Jirku chvíli popřemýšlet, „i když správně by, jsi měl přemýšlet o tom, co jsi právě udělal.“ Na druhé straně se stejně nečekaně objevila Katka. „Ne. Já myslím, že to Jirka udělal správně. Jak by jinak poznal, že ta holka není jen na sex nebo na peníze.“ „Nebo na obojí.“ Dodal Petr. „No ale já přeci chci holku hlavně na sex.“ Reagoval zmateně Jirka a upil trochu minerálky bez bublinek. Katku to nepřekvapilo. „No to je možný, ale tohle je jedna z věcí, kterou tvá holka nesmí vědět. Dokonce si to nesmí ani myslet.“ „Jirko, házíš!“ Vykřikl na Jirku Michal a hodil po něm šipky. Dívka s náměstíčkem na hlavě z povzdálí sledovala, jak Jirka trojici šipek vrhem zapíchl přímo do středu. „Teda, ty mi neříkej, že to nehraješ. Vždyť jsi jak Robin Hood! S tebou já už nehraju!“ Křičela našťavaně Ivča a pro změnu šipkou zasáhla tlačítko nastavení hry. Házela

Katka a Petr si nenápadně přisunul pivko ke slečně bez vlasů. „Hází pěkně, co?“ Slečna se lehce začervenala. „On je úplně úžasný.“ Její hlas se zachvěl, to jak se romanticky zasnula. „Slyšel jsem, že stejně mu to jde i v posteli...“ Slečna se malinko začervenala. „Taky jsem to slyšela.“ Špitla a její očka přešla po Jirkově svalnatém pozadí. „Ano? A...jako...“ „Tak, tady se to říká.“ Petr se poškrábal na hlavě a zamyslel se nad tím, co se asi říká o něm. „To nic,“ zašeptala, když si všimnula jeho rozpaků. „O tobě se to říká taky.“ „No myslím, že jsem na řadě.“ Petr se protáhl kolem Katky, která mu předala trojici šipek. „Musíme je dát dohromady. Jirku a tu u baru.“ Sykl Petr na Michala a hodil všechny tři šipky najednou. Michal se k němu trochu přitulil. „Souhlasím, co podnikneme? Já bych je rozhodně schlastal.“ „Jasný, to uděláme, ale to asi nebude stačit. Bude to chtít někde do soukromí.“ Začal Petr spřádat plány. „Co záchodky?“ Navrhl po chvíli přemýšlení Michal. „Ne, myslím, že to už tu bylo. Navíc jsi říkal, že kabinkový sex je jen pro zkušené.“ „To je fakt.“ Mezi oběma strategy zavládlo dlouhé ticho. A tma. A úplné ticho v celém výčepu a totální tma v celém výčepu. Dlouhé dvě minuty...pak tma zůstala, ale ticho vystřídaly hysterické výkřiky. „Já se bojím tmy!“ Křičela neznámá dívka, ve které Jirka rozpoznal hlas svého blondatého objektu sexuální touhy. Petr po hmatu našel mohutné a husté vlasy své Katky. „Miláčku, neboj se, nikdo ti tu neublíží...“ Šeptal jí do ouška bázlivým hláskem. „Já už se tmy nebojím, jsem SKAUTKA!!!“ Odpověděla trochu nazlobeně Katka. „Co si posvítit ohněm? Dej mi zapalovač.“ Dostala geniální nápad a podpálila krabičku od cigaret, co se válela na baru. „Prosím klíííííd!“ Snažil se barman překřičet křik a skutečně všichni ztichli. Z šuplíku vytáhl bezpečnostní blikátko na kolo a problikal se k podlouhlé obálce s logem elektrárenské společnosti. „Žádnou paniku, našel jsem účet Západočeské energetiky!“ Chvilkové ticho bylo nahrazeno novým, mnohem hlasitějším výrazem zděšení...

Někdo cvakl vypínačem a svět byl opět krásnější a světlejší. „Co tady blbnete, takhle potmě?“ Jen tak prohodil jeden ze zdejších štamgastů, vysokoškolský profesor, který občas zaskočil na nealkoholické pivo a kávu. Všichni si v tu chvíli oddechli. Doba temna byla zažehnána.

Něco se ale změnilo. Ivča s Michalem, Katka s Petrem, všichni tušili, že něco je jinak. Dívali se po sobě a poté, všichni společně, pohlédli na Jirku. Byl nějak jiný, byl usměvavý, byl pohodový...byl z něj muž. A z dívky skoro bez vlasů byla žena. Drželi se za ruku a vypadali nesmírně zamilovaně, nádherně a ...

„Kdo ukradl to pivo!“ Prolomil romantický okamžik barmanův křik ze dveří za barem.